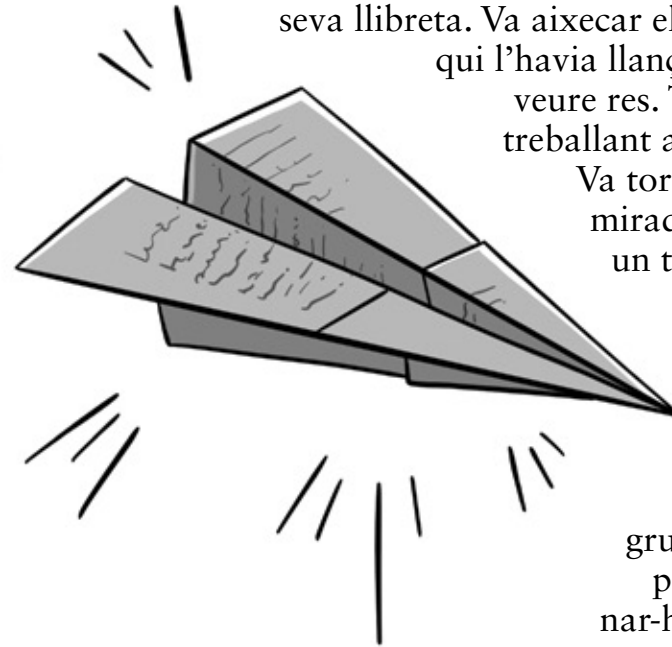

1. AVIONS DE PAPER

En Benjamí estava passant els apunts en net a classe de llengua quan un avió de paper de color rosa va anar a petar damunt de la seva llibreta. Va aixecar el cap per veure qui l'havia llançat, però no va veure res. Tothom estava treballant amb el cap cot.

Va tornar a dirigir la mirada a l'avió. Era un treball de papiroflèxia molt acurat. El paper no era ni gaire prim ni gaire gruixut, del gruix perfecte per donar-hi consistència,

però prou lleuger per fer possible un vol de llarg recorregut. Quan va desplegar la petita filigrana aeronàutica, una olor embafadora de maduixa va envair tota la classe.

—Algú està mastegant xiclet? —va preguntar la professora, arrufant el nas.

Ningú no va contestar. La professora no hi va donar més importància i va continuar passejant entre les taules. I encara sort, perquè si hagués provat de seguir la ferum de maduixa, segur que ben aviat s'hauria adonat que procedia del pupitre d'en Benjamí, que s'havia afanyat a amagar el paper entre la falda i la taula.

Amb molta cura que ningú el veiés, va treure l'avió i el va acabar de desplegar. A dins hi havia unes línies escrites amb bolígraf:

Suposo que no te n'has adonat, però fa temps que m'agrades. Els teus ulls em diuen «vine» cada cop que es troben amb els meus. Cap al tard, en tornar a casa, em cau el món als peus de pensar que fins demà no et tornaré a veure, i el vespre se'm fa etern, perquè voldria estar amb tu les vint-i-quatre hores del dia.

Només espero que aviat puguis estimar-me com t'estimo jo a tu...

La teva admiradora, C. M.

En Benjamí no s'esperava fer un descobriment com aquell. Era una carta d'amor! Una escalfor li va pujar des de l'estómac fins al rostre i, sense que pogués controlar-ho, es va posar vermell com un pebrot. Tot d'una se sentia com si tothom l'estigués observant.

A l'hora del pati va córrer a amagar-se als porxos per analitzar la carta meticulosament, a la recerca d'alguna pista que delatés la identitat de l'autora. Havia signat amb les lletres C. M. Allò no era de gran ajuda, perquè a la classe hi havia més d'una nena amb aquelles inicials: la Cinta Montoliu, la Carlota Muñoz, la Carme Margarit i la Carolina Miralpeix. Un total de quatre candidates que van passar a ser cinc quan en Benjamí va recordar que a la Francesca Montblanc de vegades li deien Cesca, i també podia ser que firmés amb una C i una M.

Va apuntar els cinc noms en una llista, l'un darrere de l'altre.

En tornar a llegir la carta detingudament, gairebé es va marejar de la pudor de maduixa que l'envaïa. I això li va fer veure molt clar que la primera candidata que descartaria seria la Carme Margarit. Tothom sabia que, a la Carme, l'aigua li agradava menys que als gats. Quan anaven de colònies, els professors l'havien de perseguir perquè es dutxés. No se la imaginava perfumant una

carta de cap de les maneres. Així doncs, en Benjamí va fer una ratlla damunt del seu nom.

«Només me'n queden quatre!», va pensar.

La lletra minúscula, arrodonida i perfecta va fer que descartés la Cinta Montoliu, perquè ella sempre feia una lletrota grossa i maldestra, i escribia amb tanta força que més d'una vegada havia traspassat el paper amb la punta del bolígraf. En Benjamí va girar el full de color rosa i va veure que les lletres ni tan sols no estaven marcades. No la podia haver escrit la Cinta de cap de les maneres. I, de fet, tampoc no la veia declarant el seu amor

per carta. Si sentia alguna cosa per ell, l'hauria arrambat a l'hora del pati i li hauria etzibat: «Benjamí, prepara't. Som nòvios».

Definitivament, ella també deixava de formar part del grup de possibles enamorades.

«Només tres candidates!», es va animar en Benjamí.

No hi havia cap falta d'ortografia. Com a mínim ell no en va saber trobar cap. Una carta tan ben escrita no podia pertànyer tampoc a la Cesca Montblanc. Era la pitjor alumna de la classe, segurament la pitjor de l'escola, i potser del món sencer.

Havia arribat a fer onze faltes en una frase de cinc paraules. La Cesca Montblanc, l'erradora implacable. Segur que ella no havia escrit aquell text tan correcte.

Així doncs, ja només en quedaven dues. La Carlota Muñoz i la Carolina Miralpeix.

En Benjamí va valorar amb una esgarrifança la possibilitat que una d'elles dues fos la seva enamorada. La Carolina era la nena més cursi i pesada que coneixia, i segur que, si s'havia enamorat d'ell, no pararia d'atabalar-lo en tot el curs fins que no aconseguís el seu propòsit. Allò seria una condemna. Però l'altra candidata tampoc no li semblava gaire millor. La Carlota Muñoz era la noia més guapa i popular de la classe i tenia bojament enamorats tots els nois, entre ells en Ramon, el megarepetidor abusanos, que era mig metre més alt que en Benjamí i que segur que li faria la vida impossible quan descobrís que la nineta dels seus ulls li enviava missatgets.

Com més voltes hi donava, menys ganes tenia de desemmascarar la seva admiradora. Però sabia del cert que una de les dues ho havia de ser. La pregunta era: quina?

Els dos noms semblaven somriure malèficament davant dels seus ulls.

Carolina, Carlota, Carlota, Carolina...

Durant els dies següents, per acabar d'empitjorar les coses, en Benjamí va rebre tres nous avions de paper amb missives d'amor, cadascun més perfumat que l'anterior, que li recordaven que la seva enamorada no s'oblidava pas d'ell. Va analitzar amb lupa els textos, però no va ser capaç de trobar ni un sol detall que acabés de decantar la balança per cap de les finalistes.

Llavors, un migdia, quan menys s'ho esperava, va aterrar a les seves mans la pista definitiva, una cinquena carta que li va permetre resoldre l'enigma. Va arribar a l'hora de menjador, i en Benjamí ni tan sols no la va haver de llegir per saber qui l'enviava. Estava seguríssim que no podia haver estat la Carlota Muñoz perquè ella mai no es quedava a dinar a l'escola. Així doncs, l'admiradora secreta no podia ser una altra que l'ensucradament cursi Carolina Miralpeix. Va mirar amb por cap a la direcció d'on havia arribat l'avió i de seguida la va localitzar, observant-lo fixament amb un somriure sinistre als llavis i la cullera plena de fideus a la mà.

Aquella tarda, en Benjamí va evitar encreuar la mirada amb ella, i quan va sonar el timbre que anunciava l'hora de plegar, va agafar la bossa a correuita i va sortir de l'escola esperitat. Al carrer, el cel estava núvol i amenaçava pluja. No feia ni un minut que caminava quan va sentir de lluny com algú el cridava.

—Benjamí, espera'm!

Era la Carolina, que s'acostava corrents amb un impermeable rosa fluorescent que es veia a dues llegües.

Ell va accelerar el pas sense tombar-se fent veure que no la sentia.

—Benjamí! —va cridar la Carolina, que no deixava de seguir-lo.

Un llamp espectacular va creuar el cel. Es va sentir un tro llunyà i, talment com si la pluja hagués estat esperant el tret de sortida, va començar a ploure a bots i barrals. En Benjamí corria tant com li ho permetien les cames sota l'espessa pluja fugint d'aquell depredador de color rosa que l'estalonava.

—Benjamí! —cridava ella, sense afluixar el ritme.

En Benjamí va passar de llarg de casa seva, perquè preferia seguir corrent sota aquell diluvi

abans que permetre que la seva enamorada descobrís on vivia. La motxilla li pesava com si anés carregada de pedres i aviat va començar a fer figa. Va creuar el pont de la carretera i va esmunyir-se al parc per intentar despistar-la.

Amb una mirada ràpida, va buscar un amagatall. Va localitzar una bústia que hi havia entre un pollancre escanyolit i un banc de fusta atrotinat i s'hi va amagar al darrere, aguantant la respiració perquè ella no el sentís, però no va preveure que havia deixat petjades damunt del fang i la Carolina no va trigar gens a descobrir-lo.

—Per fi t'he enxampat! Què fas darrere d'aquesta bústia? Que no em senties? —va dir ella esbufegant.

—Què vols? —va respondre ell, secament, per no donar-li cap esperança.

—Tinc una cosa per a tu —va dir, i seguidament es va treure de la butxaca un avió de color rosa amb una ferum de xiclet de maduixa més embafadora que mai.

El cor d'en Benjamí va començar a bategar acceleradament. La Carolina havia passat a l'acció: ara li entregava la carta en mà perquè sabés que n'era l'autora! Va notar com tot el cos se li contraïa i, de sobte, sense deixar que ella tingués temps de dir ni una sola paraula més, va esclatar com una olla de pressió:

—No m'agrades! Gens! Ets la nena més pesada que conec! Deixa'm en pau i no em tornis a enviar cap més carta!

La Carolina se'l va mirar amb ulls esbatanats. Va deixar caure l'avió a terra i va arrencar a córrer

plorant desconsoladament. En Benjamí va haver de recolzar-se a la bústia perquè les cames li tremolaven com una fulla.

Quan va recuperar el pols, va recollir la carta de terra. No volia que ningú la trobés. Així que va decidir destruir-la allà mateix, juntament amb les altres cartes que duia a la motxilla.

Però just quan es disposava a esquinçar per la meitat el feix de papers de color rosa...